

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1360/2024
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1.КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Ђурђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 286/23 од 06.06.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 183/24 од 26.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Ђурђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 286/23 од 06.06.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 183/24 од 26.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 286/23 од 06.06.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичних дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1.КЗ, за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1.КЗ, за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, а потом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. Окривљеном је на основу члана 81. КЗ изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење и чување у здравственој установи, које ће трајати док постоји потреба за лечењем и које може трајати и дуже од изречене казне затвора.

Поред тога, окривљеном је на основу члана 246а став 5. КЗ у вези члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде.

Истом пресудом, окривљени АА је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара, трошкова кривичног поступка насталих пред судом и то износа од 46.300,00 динара за извршена вештачења и трошкова кривичног поступка насталих пред ОЈТ у Вршцу у износу од 43.932,00 динара, као и осталих трошкова

поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 183/24 од 26.08.2024. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Вршцу К 286/23 од 06.06.2024. године је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљеном АА за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, утврђена казна затвора у трајању од пет месеци, а за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ казна затвора у трајању од осам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године, у коју казну му је урачунато време проведено у својству задржаног лица од 25.08.2023. године до 27.08.2023. године, док је у непреиначеном делу пресуда Основног суда у Вршцу К 286/23 од 06.06.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Ђурђевић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеном изрећи условну осуду или казну затвора коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, као и да преиначи пресуду у делу у коме је одређена мера безбедности, тако што ће одредити да се наведена мера обавезног психијатријског лечења спроводи на слободи.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то таксативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву формално опредељује повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. У захтеву наводи да дело из члана 323. ст. 1. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен није кривично дело, јер из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку по становишту браниоца није утврђено постојање умишљаја, односно није доказано да је окривљени извршио ово кривично дело. Поред тога, бранилац истиче да није доказано ни да је окривљени извршио кривично дело из члана 246а став 1. КЗ, позивајући се на налаз и мишљење судског вештака, те дајући сопствено тумачење у погледу пронађене количине опојне дроге и чињеница утврђених у налазу и мишљењу вештака. Бранилац износи сопствену оцену доказа и оспорава чињенична утврђења нижестепених судова у погледу умишљаја и радње извршења кривичних дела, те на основу сопствене оцене

доказа закључује да је погрешно примењен кривични закон јер у конкретном случају нема кривичних дела за која је окривљени оглашен кривим, на који начин бранилац заправо указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Осим тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља дозвољен разлог за подношење захтева, али исту образлаже најпре околностима и чињеницама које су од значаја приликом одмеравања казне затвора, у смислу члана 441. став 1. ЗКП, а потом и указивањем на налаз и мишљење вештака, који је, према ставу браниоца оправдавало изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи, чиме суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 2. ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде одредаба члана 441. став 1. и 2. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца, то је исти оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић